

բազմերես: Հետևաբար, մարդկային հոգին արձագանգելու համար՝ հին ոճերն ու բառամթերքը անբաւական կը մնան, եւ նոր նոր բառերու ու ասացուածքներու պէտքը զգալի կը դառնայ: Օրինակի համար, չենք կրնար պահանջել որ Վարուժան իր *Հարճը*՝ հեթանոսական կեանքի այդ հոյակապ էջը՝ գրէր ժողովրդական աշուղի մը լեզուովը:

Գալով Վարուժանի լեզուին, ան՝ Բագրատունիներու եւ Ալիշաններու շունչին տակ կազմուած, առատօրէն կ'օգտուի գրաբարի ճոխութիւններէն, զորս գործածելու ատեն երբեմն սայթաքումներ ալ ունենալէ զերծ չէ, սակայն բանաստեղծը, իր նկարագրութեան մէջ երբեմն ղնելով հինցած բառեր, ինչպէս *դռոյթ*, *ռօշնական*, *խրախ*, եւայլն, որոնք պատկերներուն մէջ ռեւէ գեղեցկութիւն չեն աւելցներ:

Ուրիշ կէտ մը, զոր կ'ուզէի շեշտել, չափազանցութեան տարուած իրապաշտութիւնն է Վարուժանի քերթուածներուն մէջ: Իրապաշտութիւնը անշուշտ որ անհրաժեշտութիւն մըն է, բայց երբ չափազանցութեան կը տարուի՝ քերթողութեան արուեստին մէջ, բանաստեղծական հրապոյրը կը խաթարուի, եւ կը փճանայ այն մշտնապատ խորհրդաւորութիւնը որ բանաստեղծութեան հմայքն է միշտ: Վարուժան իր շատ մը գեղեցիկ էջերուն մէջ երբեմն այնպիսի տողեր կը սպրդեցնէ, որոնք պատկերին ընդհանուր գեղեցկութիւնը կը խաթարեն: Այսպէս՝ *Արեւելեան բաղանիքին* մէջ: Յետոյ Վարուժանի քերթուածներուն մէջ զգայասիրութիւնը չափէն աւելի շեշտուած է, եւ ուղղակի կիրքին փառաբանութիւնն է որ կ'ընդնմարուի տեղ տեղ:

Այս մէկ քանի թերութիւններէն դուրս, Դանիէլ Վարուժանի *Հեթանոս երգերը* թէ՛ յղացման եւ թէ՛ արուեստի տեսակետով, թանկագին գոհար մը կ'աւելցնէ հայ քերթողութեան մէջ: